

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ

και η
Κάμαρα με τα Μυστικά

Εικονογράφηση:
Τζιμ Κέι

Η ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΝΤΟΜΠΙ

Ο Χάρι κατάφερε να πνίξει μια κραυγή έκπληξης, αλλά με μεγάλη δυσκολία. Το μικροσκοπικό πλάσμα που καθόταν στο κρεβάτι είχε μεγάλα αφτιά, σαν της νυχτερίδας, και γουρλωτά πράσινα μάτια, σαν τα μπαλάκια του τένις. Ο Χάρι κατάλαβε αμέσως πως αυτό ήταν το πλάσμα που τον παρακολουθούσε το πρωί κρυμμένο στους θάμνους του κήπου.

Καθώς κοίταζαν ο ένας τον άλλον, ο Χάρι άκουσε τη φωνή του Νιάντλι από το χολ.

«Μου δίνετε, σας παρακαλώ, τα παλιά σας;»

Το αλλόκοτο πλάσμα κατέβηκε από το κρεβάτι και υποκλίθηκε τόσο βαθιά, που η λεπτή, μακριά μύτη του άγγιξε το χαλί. Ο Χάρι πρόσεξε ότι φορού-

σε ένα ρούχο που θύμιζε μαξιλαροθήκη, με ανοίγματα για να βγαίνουν τα χέρια και τα πόδια.

«Ε... γεια», είπε νευρικά ο Χάρι.

«Ο Χάρι Πότερ!» είπε το πλάσμα με ψιλή, διαπεραστική φωνή, που ο Χάρι ήταν σίγουρος ότι ακούστηκε ως το ισόγειο. «Πόσο καιρό ήθελε να σας γνωρίσει ο Ντόμπι, κύριε... Τι τιμή...»

«Ε... ευχαριστώ», είπε ο Χάρι και πήγε στο γραφείο του τοίχο τοίχο, όπου σωριάστηκε στην καρέκλα, δίπλα από τη Χέντβιχ, η οποία κοιμόταν στο μεγάλο κλουβί της. Ήθελε να ρωτήσει: «Τι είσαι;» Αλλά, για να μη φανεί αγενής, είπε: «Ποιος είσαι;»

«Ο Ντόμπι, κύριε. Ο Ντόμπι, ένα ασήμαντο οπτικό ζωτικό», είπε το πλάσμα.

«Α, αλήθεια;» είπε ο Χάρι. «Ε... χωρίς να θέλω να φανώ αγενής... δεν είναι κατάλληλη η ώρα για επισκέψεις ζωτικών στο δωμάτιό μου.»

Από το σαλόνι ακούστηκε το διαπεραστικό, προσποιητό γέλιο της θείας Πετούνια. Το ζωτικό έσκυψε το κεφάλι.

«Όχι ότι δε χάρηκα για τη γνωριμία», πρόσθεσε βιαστικά ο Χάρι, «αλλά, ε... υπάρχει ειδικός λόγος που βρίσκεσαι εδώ;»

«Ω, ναι, κύριε», είπε σοβαρά ο Ντόμπι. «Ο Ντόμπι ήρθε να σας πει, κύριε... Ο Ντόμπι δυσκολεύεται, κύριε... δεν ξέρει από πού ν' αρχίσει...»

«Κάθισε», είπε ευγενικά ο Χάρι δείχνοντάς του το κρεβάτι.

Κι είδε έντρομος το ζωτικό να ξεσπά σε κλάματα, σε θορυβώδη κλάματα.

«Κ... κάθισε!» φώναξε. «Ποιέ μη...»

Ο Χάρι είχε την εντύπωση ότι οι ομιλίες από κάτω είχαν κοπάσει προς στιγμήν.

«Συγγνώμη», ψιθύρισε, «δεν ήθελα να σε προσβάλω.»

«Να προσβάλετε τον Ντόμπι!» αναφώνησε πνιχτά το ζωτικό. «Ποιέ μάγος δεν πρόσφερε κάθισμα στον Ντόμπι... ποτέ δεν του φέρθηκε σαν ίσος...»

Ο Χάρι, που προσπαθούσε να πει «Σος!» στο ζωτικό και ταυτόχρονα να το καλμάρει, το οδήγησε στο κρεβάτι και το έβαλε να καθίσει. Έτσι όπως τραναζόταν το σώμα του από τους λυγμούς, έμοιαζε με μεγάλη, δύσμορφη κούκλα. Κάποια στιγμή ανέκτισε επιτέλους την αυτοκυριαρχία του και κάρφωσε τα πελώρια, βουρκωμένα μάτια του στον Χάρι, με μια έκφραση απόλυτης λατρείας.

«Καθώς φαίνεται, δε θα έχεις γνωρίσει πολλούς μάγους με φιλότιμο», είπε ο Χάρι προσπαθώντας να του φτιάξει τη διάθεση.

Ο Ντόμπι κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Μετά πετάχτηκε όρθιος εντελώς απροειδοποίητα και βάλθηκε να χτυπά με μανία το κεφάλι του στο παράθυρο, κραυγάζοντας: «Κακέ Ντόμπι! Κακέ Ντόμπι!»

«Μη... τι κάνεις εκεί;» πρόφερε πνιχτά ο Χάρι, καθώς ορμούσε πάνω του και τον τραβούσε πίσω στο κρεβάτι.

Η Χέντβιχ ξύπνησε βγάζοντας μια στριγκιά κραυγή και βάλθηκε να χτυπά με μανία τα φτερά της στα κάγκελα του κλουβιού.

«Ο Ντόμπι πρέπει να τιμωρήσει τον εαυτό του, κύριε», είπε το ζωτικό, το οποίο είχε αλληθωρίσει ελαφρώς. «Ο Ντόμπι ήταν έτοιμος να κακολογήσει την οικογένειά του...»

«Την οικογένειά του;»

«Την οικογένεια των μάγων που υπηρετεί ο Ντόμπι, κύριε... Ο Ντόμπι είναι οπτικό ζωτικό, υποχρεωμένο να υπηρετεί για πάντα το ίδιο σπίτι και την ίδια οικογένεια...»

«Ξέρουν πως ήρθες εδώ;» ρώτησε με περιέργεια ο Χάρι.

Ο Ντόμπι αναρίγνησε.

«Α, όχι, κύριε, όχι... Ο Ντόμπι θα τιμωρήσει σκληρά τον εαυτό του που ήρθε να σας δει, κύριε. Ο Ντόμπι θα κλείσει τα αφτιά του στην πόρτα του φούρνου γι' αυτό που έκανε. Αν το μάθουν, κύριε...»

«Μα δε θα το καταλάβουν αν κλείσεις τα αφτιά σου στην πόρτα του φούρνου;»

«Ο Ντόμπι αμφιβάλλει, κύριε. Ο Ντόμπι τιμωρεί πολύ συχνά τον εαυτό του κι εκείνοι ποτέ δεν τον αποτρέπουν. Μερικές φορές μάλιστα του βάζουν κι άλλες τιμωρίες...»

«Και γιατί δε φεύγεις; Γιατί δεν το σκας;»

«Τα οπτικά ζωτικά, κύριε, μπορούν να φύγουν

μόνο αν τα ελευθερώσουν οι κύριοί τους. Κι οι δικοί μου δε θα ελευθερώσουν ποτέ τον Ντόμπι... Ο Ντόμπι θα υπηρετεί αυτή την οικογένεια μέχρι να πεθάνει, κύριε...»

Ο Χάρι είχε σασιώσει.

«Κι εγώ που νόμιζα πως κακοπερνάω επειδή θα μείνω εδώ άλλον έναν μήνα», είπε. «Σε σύγκριση με τους δικούς σου, οι Ντάρσλι φαντάζουν αγγελούδια. Δεν μπορεί να σε βοηθήσει κανείς; Μήπως μπορώ να σε βοηθήσω εγώ;»

Μόλις ο Χάρι το είπε, την ίδια στιγμή το μετάνιωσε. Ο Ντόμπι αναλύθηκε ξανά σε λυγρούς ευγνωμοσύνης.

«Σε παρακαλώ», ψιθύρισε αλαφιασμένος ο Χάρι, «σταμάτα, να χαρείς. Αν ακούσουν τίποτα οι Ντάρσλι, αν καταλάβουν πως βρίσκεσαι εδώ...»

«Ο Χάρι Πότερ ρωτάει αν μπορεί να βοηθήσει τον Ντόμπι... Ο Ντόμπι είχε ακούσει για τη μεγαλοσύνη σας, κύριε, αλλά για την καλοσύνη σας... δεν ήξερε τίποτα ο Ντόμπι...»

«Αυτά που έχεις ακούσει για τη μεγαλοσύνη μου είναι βλακείες και τίποτα παραπάνω. Δεν είμαι καν ο πρώτος της τάξης μου. Η Ερμιόνη είναι η πρώτη που...» άρχισε να λέει ο Χάρι με πρόσωπο κατακόκκινο.

Αλλά σταμάτησε αμέσως, γιατί του ήταν οδυνηρό να σκέφτεται την Ερμιόνη.

«Ο Χάρι Πότερ είναι σεμνός και μετριόφρων», είπε όλο σεβασμό ο Ντόμπι και τα μάτια του φωτίστηκαν. «Ο Χάρι Πότερ δε λέει τίποτα για τον θρίαμβό του εναντίον του Ακατονόμαστου».

«Του Βόλντεμορτ;» ρώτησε ο Χάρι.

Ο Ντόμπι βούλωσε τα αφτιά του με τα χέρια του και βόγκηξε: «Μην ξαναπέιτε το όνομά του, κύριε! Μην το ξαναπέιτε!»

«Συγγνώμη», έσπευσε να απολογηθεί ο Χάρι. «Ξέρω πολλούς που δεν τους αρέσει, όπως ο φίλος μου ο Ρον...»

Σταμάτησε πάλι. Του ήταν οδυνηρό να σκέφτεται τον Ρον.

Ο Ντόμπι έσκυψε προς το μέρος του, με μάτια γουρλωμένα σαν προβολείς.

«Ο Ντόμπι άκουσε», είπε βραχνά, «ότι ο Χάρι Πότερ συνάντησε για δεύτερη φορά τον Άρχοντα του Σκότους, πριν από μερικές εβδομάδες... κι ότι ο Χάρι Πότερ γλίτωσε *πάθ*».

Ο Χάρι έγνεψε καταφατικά και τα μάτια του Ντόμπι βούρκωσαν ξαφνικά.

«Αχ, κύριε», κοντανάσανε σκουπίζοντας τα δάκρυά του με την άκρη της βρόμικης μαξιλαροθήκης που φορούσε, «ο Χάρι Πότερ είναι ανδρείος και αιτρόμητος! Αντιμετώπισε έναν σωρό κινδύνους! Αλλά ο Ντόμπι ήρθε να προστατέψει τον Χάρι Πότερ, να τον προειδοποιήσει, έστω κι αν πρέπει μετά να κλείσει τα αφτιά του στην πόρτα του φούρνου... *Ο Χάρι Πότερ δεν πρέπει να ξαναγυρίσει στο "Χόγκουαρτς"*».

Τη σιωπή που ακολούθησε έσπαγε μόνο ο θόρυβος των μαχαιροπίρουνων από το ισόγειο κι η ομιλία του θείου Βέρνον, η οποία ακουγόταν πνιχτή ως εκεί.

«Τ... τι;» τραύλισε ο Χάρι. «Πρέπει να γυρίσω. Τα μαθήματα αρχίζουν την πρώτη Σεπτεμβρίου. Δε βλέπω την ώρα να φύγω. Δε φαντάζεσαι τι τραβάω εδώ. Δεν έχω θέση εδώ. Η θέση μου είναι στο "Χόγκουαρτς"».

«Όχι, όχι, όχι», τσίριξε ο Ντόμπι, κουνώντας τόσο ζωηρά το κεφάλι, που τα αφτιά του ανέμιζαν. «Ο Χάρι Πότερ πρέπει να μείνει εδώ, όπου είναι ασφαλής. Είναι πολύ σπουδαίος, πολύ καλός για να πεθάνει.»

Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΑΝΟΙΧΤΗΚΕ. ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΥ, ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ.

Όταν ο Ντόμπι, ένα αδόξοκο οπτικό ξωτικό, εμφανίζεται στην οδό Πριβέτ και επιμένει ότι ο Χάρι Πότερ δεν πρέπει να γυρίσει στο «Χόγκουαρτς», ο Χάρι υποψιάζεται ότι ο εχθρός του, Νιράκο Μαθφόνι, κρύβεται πίσω από αυτό. Στο σπίτι των Ουέσλι, όπου καταφεύγει ύστερα από μια απίθανη διάσωση μ' ένα ιπτάμενο αυτοκίνητο, ο Χάρι ξεχνάει τα πάντα.

Ωστόσο, επιστρέφοντας στο σχολείο, ένα απειλητικό μήνυμα σ' έναν τοίχο τού θυμίζει τα λόγια του Ντόμπι ότι πρόκειται να συμβούν τρομερά πράγματα...

Ο βραβευμένος Τζιμ Κέι αποτυπώνει με εξαιρετική λεπτομέρεια τον κόσμο των μάγων σε αυτή την εικονογραφημένη έκδοση του δεύτερου βιβλίου με τις περιπέτειες του Χάρι Πότερ.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-3163-5

9 786180 131635

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23179